

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **S. K.**, zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Vrabcem, se sídlem Jiráskova 378, Dobřichovice, proti žalované **Policii ČR, správě Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. 29 Ca 195/2002,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy Jihomoravského kraje ze dne 22. 4. 2002, č. 104, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, okresního ředitelství Uherské Hradiště ze dne 4. 2. 2002, č. 6, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje zákonný důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech a byla s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon, a proto měl krajský soud toto rozhodnutí zrušit.

Stěžovatel zejména namítá, že se správní orgány obou stupňů ani krajský soud nevypořádaly s jeho věcnými námitkami. Stěžovatel jim vyčítá, že neodstranily rozpory obsažené v jednotlivých důkazních prostředcích, zejména ve výpovědi svědka J. Ť.. Tato skutková pochybení a rozpory považuje stěžovatel za zásadní, na rozdíl od krajského soudu, který si jich sice byl vědom, ale zrušení samotného správního rozhodnutí na jejich základě by považoval za přepjatý právní formalismus. Krajskému soudu pak stěžovatel dále vyčítá, že odkazuje na principy obecné i právní logiky, které ale již neuvádí a používá je tedy pouze jako floskule, jež si krajský soud vymyslel, aby mohl stěžovatelovu žalobu zamítnout.

Stěžovatel dále rekapituluje celkem deset rozporů v jednotlivých skutkových zjištěních provedených Policií ČR, okresním ředitelství Uherské Hradiště (dále jen „PČR OŘ Uherské Hradiště“) a Policií ČR, správou Jihomoravského kraje (dále jen „žalovaný“). První rozpor spatřuje v tom, že byl hned po oznámení svého údajného protiprávního jednání považován za obviněného, byla mu odebrána služební pistole, zakázán vstup na pracoviště a nařízena dovolená, po jejímž skončení mu byl uložen kázeňský trest. Jednání před senátem poradní komise v Brně vyčítá, že jeho výpověď byla senátem brána vždy jako zavádějící, zatímco výpověď pana Ť. se těšila důvěře senátu. Dále stěžovatel připomíná, že jeho auto zůstávalo na příjezdové cestě před jeho domem vždy odemčené, aby si s ním mohl popojet ten, komu by na této nefrekventované cestě překáželo, přesto byl pan Ť. vždy nemístně agresivní, když na cestě toto nebo jiné vozidlo viděl stát. Správním orgánům stěžovatel vyčítá, že se nezabývaly jeho tvrzením, že několikrát ztratil klíčky od svého automobilu, respektive mu byly odcizeny z odemčeného vozidla. Stěžovatel brojí i proti tvrzení prvostupňového správního orgánu, že používá svých policejních schopností a znalostí k zahlazování stop; nicméně kdyby to byla pravda, stěžovatel by jistě nepouštěl policejní orgán na svůj soukromý pozemek a nedával by mu k dispozici svou obuv k posouzení. Vytýká také správnímu řízení, že nebyly zkoumány trasologické stopy u obuvi všech zaměstnanců zemědělského družstva včetně pana Ť., který měl navíc stěžovatelovo vozidlo uzamykat. Nespokojen je i s tím, že byly zkoumány trasologické stopy pouze na jeho vozidle, přestože vozidlo pana Ť. mělo stejné pneumatiky. Nesprávným shledává tvrzení, že byl pan Ť. coby civilní osoba rozrušen, když přistihl policistu při protiprávním jednání; tato nesprávnost je dána tím, že byl pan Ť. již sám několikrát soudně trestán. Brojí i proti tomu, že nebylo provedeno širší ohledání místa činu, které by vedlo ke zjištění, že se tvrzení oznamovatele Ť. nedalo časově zvládnout. Konečně upozorňuje stěžovatel na nejasnosti ohledně stop po modré škodovce, která měla sněhové řetězy a o které pan Ť. nejprve přesně uváděl, kde byla zaparkovaná, později však uváděl, že si vůbec nepamatuje, kde a zda vůbec bylo toto vozidlo zaparkováno.

Stěžovatel závěrem vytýká krajskému soudu, že považoval šetření správních orgánů patrně za objektivní, a proto stěžovatele ani nevyslechl. Krajský soud při tomto posuzování vycházel podle stěžovatele z premisy, že služební funkcionář může vést o přestupku dvě oddělená řízení, jedno podle zákona o přestupcích a druhé vycházející z tvrzeného porušení vágně vyjádřených povinností deklarovaných ve služební přísaze policisty, přičemž výsledek obou těchto řízení může být podle krajského soudu odlišný.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje s vyzněním rozsudku krajského soudu. K námitce, že byl stěžovatel hned považován za obviněného, žalovaný uvádí, že ji stěžovatel v žalobě vůbec neuplatnil, narozdíl od odvolání, v odvolacím

řízení se s ní ovšem žalovaný řádně vypořádal. V žalobě stěžovatel vůbec neuplatnil ani tvrzení, že jeho auto bylo vždy odemčené. V tomto směru žalovaný odkazuje i na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), vyjadřující se k uplatňování ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

Co se týče námitky proti objektivitě jednání senátu poradní komise ředitele žalovaného, považuje ji žalovaný za stěžovatelův zcela subjektivní názor ovlivněný neúspěchem v přezkumném soudním řízení. Ze zápisu o jednání tohoto senátu stejně jako z napadeného rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, že se žalovaný náležitě vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel vnesl jak ve svém písemném odvolání, tak při jednání před tímto poradním senátem. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je také vysvětleno, proč je výpověď pana Ť. považována za důvěryhodnou, narozdíl od výpovědi stěžovatele. Ostatní stěžovatelovy námitky pak byly dostatečně objasněny v odvolacím řízení a při soudním přezkumu krajským soudem nebylo zjištěno žádné pochybení.

K námitce týkající se samostatnosti řízení ve věcech kázeňských a ve věcech služebního poměru odkazuje žalovaný na konstantní judikaturu vyjádřenou především v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, sp. zn. 6 A 48/2001 (*pozn. soudu*: publ. pod č. 201/2004 Sb. NSS), a na rozsudek ze dne 3. 9. 2003 pod sp. zn. 5 A 56/2002 (*pozn. soudu*: publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS).

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla posuzovaná kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 23. 1. 2002 zahájila PČR OŘ Uherské Hradiště se stěžovatelem jednání o přestupku proti majetku podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a to na základě zjištění, že dne 22. 1. 2002 v podvečerních hodinách vnikl společně se svým synem S.K. na pozemek Z. d. K. – B. se svým vozidlem Škoda 120 a z traktoru Zetor odstaveného v kravině odcizil 10 l nafty. Přitom byl přistižen předsedou družstva J. Ť. J. Ť. vzal stěžovateli z auta klíče, aby je předal policii po oznámení krádeže, a automobil zamkl v areálu družstva, přesto se stěžovateli podařilo odjet po násilném odstranění řetězu s visacím zámekem ze vstupní brány nůžkami odcizenými družstvu. Stěžovatel toto obvinění popřel a uvedl, že byl v rozhodný den v místě svého trvalého bydliště. Skutkové okolnosti z pohledu stěžovatele, J. Ť., stěžovatelova syna S. K., stěžovatelovy manželky, dcery a švagra, V. V., s nímž měl stěžovatel v rozhodný den podle své výpovědi slavit narozeniny, a F. B., který stěžovateli prodal osobní automobil Škoda 100, jsou ve spise zachyceny v podobě protokolů o podání vysvětlení těmito osobami. Kromě toho je ve správním spise založeno vyčíslení škody zemědělského družstva, protokol o lékařském vyšetření stěžovatele při ovlivnění alkoholem, rozbor trasologických stop, protokol o ohledání místa činu, 57 dokumentačních fotografií a několik úředních záznamů a dalších důkazů.

Na základě těchto zjištění vydal ředitel PČR OŘ Uherské Hradiště výše označené rozhodnutí ze dne 4. 2. 2002, kterým shledal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a uložil mu kázeňský trest snížení funkčního platu o 15% na dobu 3 měsíců. V tomto rozhodnutí zejména rekapituloval výše uvedená skutková zjištění popisovaná oznamovatelem J. Ť.. K výpovědi stěžovatele pak uvedl, že jeho tvrzení, že si J. Ť. celou událost vymyslel, je nepravděpodobné. Důvěryhodnost jeho výpovědi potvrzují zejména zajištěné klíče

prokazatelně patřící ke stěžovatelovu vozidlu, mechanoskopická stopa na čerstvě přestřiženém oku řetězu, popisy stěžovatelových automobilů, jeho stopy v areálu zemědělského družstva a stopy jeho automobilu, potvrzená stěžovatelova podnapilost, o níž by svědek Ť. nemohl vědět, kdyby stěžovatele v den činu neviděl, i stav obou stěžovatelových vozidel značek Škoda 120 a Škoda 100, nasvědčující tomu, že s nimi bylo manipulováno později, než uváděl stěžovatel.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž uvedl, že tvrzení uvedená v napadeném rozhodnutí nejsou pravdivá a že je celé obvinění z přestupku pouze vyvrcholením dlouhodobé antipatie J. Ť. vůči němu, přičemž právě výpověď J. Ť. je jediným důkazem, o nějž je opřeno tvrzení o stěžovatelově vině. Toto rozhodnutí tak podle stěžovatele nevychází ze skutečného stavu věci ve smyslu § 124 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Proto navrhl stěžovatel zrušení prvostupňového rozhodnutí a zároveň žádal, aby byl přizván k jednání senátu poradní komise odvolacího orgánu ve smyslu § 45 odst. 4 tehdy účinné vyhlášky č. 161/2000 Sb. (*pozn. soudu*: s účinností od 1. 7. 2002 byla zrušena vyhláškou Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky).

Senát poradní komise ředitele Policie ČR, správy Jihomoravského kraje při projednání tohoto odvolání shledal, že je nutno dosavadní spisový materiál doplnit o výpověď svědků M. a M. a několik úředních záznamů, což bylo provedeno. Dne 15. 3. 2002 proběhlo jednání tohoto senátu poradní komise. Stěžovatel při něm upozornil na rozpory ve výpovědích svědka J. Ť. a opět popřel svou vinu. Zároveň zde vytkl prvostupňovému orgánu, že mu uložil kázeňský trest a zároveň jej propustil ze služebního poměru pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem, což je výjimečný postup používaný pouze při prokázané závažné trestné činnosti. Senát poradní komise doporučil doplnit spis ještě o vyjádření J. Ť. k několika otázkám a poté, co toto bylo provedeno, navrhl tento senát prvostupňové rozhodnutí potvrdit.

Po těchto zjištěních vydal žalovaný své výše označené rozhodnutí ze dne 22. 4. 2002, kterým stěžovatelovo odvolání zamítl. Žalovaný zde rekapituloval všechny výpovědi a skutková zjištění a shledal, že všechny nepřímé důkazy logicky navazují jak na sebe, tak na tvrzení J. Ť. a tvoří tak ucelený, logicky na sebe navazující soubor důkazů. Naopak u tvrzení stěžovatele podporovaných výpověďmi jeho rodinných příslušníků shledal, že jsou účelová a motivovaná snahou potvrdit stěžovatelovu stálou přítomnost doma v době spáchání přestupku. Stejně tak neuznal ani stěžovatelova tvrzení o tom, že ztratil klíče od svého automobilu, stejně jako neakceptoval stěžovatelovy snahy zpochybnit důvěryhodnost J. Ť. jako svědka. Závěrem žalovaný posoudil přiměřenost druhu a výše kázeňského trestu a shledal, že trest snížení služebního příjmu o 15% na dobu tří měsíců, tedy při samé horní hranici zákonné sazby, je důvodný a opodstatněný požadavky individuální i generální prevence vzhledem k tomu, že se jednalo úmyslné protiprávní jednání policisty, k němuž stěžovatel svedl i svého mladistvého syna, přičemž využil svého postavení otce.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel návrh na přezkoumání ke Krajskému soudu v Brně. Zde namítal, že ještě po vydání prvostupňového rozhodnutí byly v řízení o přestupku prováděny další úkony. Dále zpochybnil věrohodnost svědka J. Ť. a podivil se i tomu, že byl tento svědek několikrát na farmě, tedy na území zemědělského družstva, měl možnost ji uzamknout a telefonovat z ní, avšak neučinil tak. Zpochybnil i další skutková zjištění, týkající se klíčů od svého automobilu a zjišťování otisků pneumatik a obuvi. Celkově pak označil

předložené důkazy za pouze nepřímé a netvořící ucelený řetězec. Navíc se v daném případě jednalo podle stěžovatele pouze o pokus přestupku a nebyla specifikována škoda.

Žalovaný ve svém vyjádření především připomněl nezávislost řízení přestupkového, v němž bylo stěžovateli uloženo snížení platu za porušení konkrétní právní normy, na řízení o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem úmyslně. Námitku nedůvěryhodnosti svědka Ť. označil za účelovou a drobné neshody v jeho výpovědích přičetl nerozhodnosti svědka jako civilní osoby, která přistihla policistu při protiprávním jednání. Tím žalovaný zdůvodnil i fakt, že svědek Ť. ihned nezavolal policii. Přitom právě výpověď svědka Ť. je přímým důkazem, na nějž teprve navazují důkazy nepřímé, není tedy pravda, že by správní rozhodnutí bylo opřeno pouze o nepřímé důkazy. Žalovaný také připomněl, že podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je možno postihnout jako přestupek i pokus. Takovým pokusem pak bylo jistě i jeho přečerpávání nafty z traktoru, jakkoli stěžovatel tohoto jednání zanechal poté, co byl přistižen, a jakkoli nebylo možno zjistit, kolik nafty vlastně stihl odčerpat, neboť ji stěžovatel nejspíš odvezl.

Krajský soud stěžovatelův návrh posoudil po účinnosti s. ř. s. jako žalobu ve správním soudnictví a zamítl ji svým rozsudkem ze dne 21. 12. 2004 napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Zde krajský soud shledal, že důkazního materiálu bylo v dané věci dostatek, byl opatřen odpovídajícím procesním způsobem a ve vzájemné souvislosti poskytuje dostatečně určitý obraz o průběhu předmětné události. Při vyhodnocení těchto podkladů správní orgány obou stupňů nevybočily ze zásad a limitů volného hodnocení důkazů. Pouze orgánu prvního stupně krajský soud vytkl, že se opomněl vypořádat s výpověďmi stěžovatelových rodinných příslušníků, což však napravil žalovaný, takže by bylo výrazem přepjatého právního formalismu pro toto pochybení tato správní rozhodnutí rušit, když nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Krajský soud se dále nezabýval jednotlivými skutkovými námitkami stěžovatele, s nimiž se již dostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí žalovaný, a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Opakování skutkových zjištění žalovaného by již bylo v rozporu s principem hospodárnosti soudního řízení. Krajský soud nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce proti nevyčkání na ukončení přestupkového řízení při rozhodování o propuštění ze služebního poměru. Řízení ve věcech kázeňských přestupků v procesním režimu podle části první hlavy deváté zákona č. 186/1992 Sb. označil za výraz kázeňské pravomoci služebních funkcionářů, kteří v tomto řízení nemusejí vyčkat výsledků jiného správního řízení. Prvostupňový orgán tedy nepochybil, když rozhodl věc bez čekání na výsledek jiného správního řízení. Krajský soud neshledal rozporným ani výrok správních rozhodnutí obou stupňů z důvodu, že se stěžovatel dopustil pouze pokusu přestupku. V daném případě se jednalo o přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, na jehož použití nepřímo odkazuje § 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení zákona o přestupcích je skutková podstata přestupku proti majetku naplněna již ve fázi pokusu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel nejprve předkládá celkem deset námitek proti skutkovým zjištěním žalovaného. Tyto námitky lze rozdělit do dvou skupin. Do první z nich patří první a třetí námitka, tedy tvrzení že byl stěžovatel po oznámení svého údajného protiprávního jednání považován za obviněného, a tvrzení, že jeho auto zůstávalo na příjezdové cestě

před jeho domem vždy odemčené, aby si s ním mohl popojet ten, komu by na této nefrekventované cestě překáželo. Tyto námitky vskutku stěžovatel neuvedl v žalobě a Nejvyšší správní soud k nim coby ke skutkovým novotám nemůže přihlížet z důvodu obsaženého v § 109 odst. 4 s. ř. s., jak vyplývá z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS): „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží.*“

Ve druhé skupině pak zbývá osm námitek, které stěžovatel v žalobě sice alespoň v obecné rovině uvedl, krajský soud se jimi však podrobně a jednotlivě nezabýval, neboť se s nimi dostatečně a způsobem, s nímž krajský soud souhlasil, vypořádal ve svém rozhodnutí žalovaný. I Nejvyšší správní soud by pokládal opakování těchto částí rozhodnutí žalovaného za nadbytečné, neboť v řízení před krajským soudem nebylo v těchto osmi námitkách zjištěno ani stěžovatelem namítáno nic nového oproti jeho odvolání a stav skutkového i právního zjišťování tak zůstává stejný, jako v době rozhodování žalovaného, na jehož jednotlivé závěry lze pouze odkázat. Snad jen pro pořádek proto zdejší soud připomíná, že s jeho tvrzením, že se výpověď pana Ť. vždy těšila důvěře senátu poradní komise, se žalovaný vypořádal na stranách 9, 10 a 15 svého rozhodnutí; s tvrzením, že několikrát ztratil klíčky od svého automobilu, na straně 9; se zpochybněním toho, že používá svých policejních schopností a znalostí k zahlazování stop, na straně 16; zde je řešena i dvojice – nepřímou souvisejících - výtek nedostatečného rozsahu zkoumání trasologických stop; námitku zpochybňující opravdovost rozrušení J. Ť. jako civilní osoby překvapeně pohledem na policistu dopouštějícího se protiprávního jednání zmínil žalovaný na straně 15, přičemž nad tento rámec lze pouze zpochybnit stěžovatelovu domněnku, že pokud byl svědek Ť. v minulosti soudně trestán, byl pro něj takový pohled z jakéhosi důvodu samozřejmější a méně překvapivý. Ani zdejší soud se nedomnívá, že by předchozí trestní stíhání svědka Ť., jímž stěžovatel argumentuje, zmenšila jeho snahu nacházet v nyní řešené situaci hrozícího konfliktu s příslušníkem Policie ČR spíše smírné řešení, či že by se pro něj díky těmto předchozím trestním stíháním stal pohled na podnapilého policistu kradoucího motorovou naftu z cizího traktoru jakousi notorií. To se týká i posledních dvou stěžovatelových skutkových námitek. Námitku údajné časové nezvládnutelnosti toho postupu událostí, které uváděl svědek Ť., vyřešil žalovaný na straně 14 svého rozhodnutí; kde se vypořádal také s údajnými nejasnostmi ohledně stop po modré škodovce, která měla mít sněhové řetězy.

Stěžovatel dále brojí dvojicí námitek i proti postupu krajského soudu. Nejprve vyjadřuje svou nespokojenost s tím, že nebyl krajským soudem vyslechnut, což přičítá tomu, že se krajský soud předem ztotožnil s objektivitou zjištění správních orgánů. Z protokolu o ústním jednání krajského soudu konaném dne 21. 12. 2004 je však zjevné, že se toto ústní jednání na stěžovatelovo přání konalo, stěžovatel o něm byl dne 1. 12. 2004 vyrozuměn, osobně se k němu dostavil a mohl tak do jednání krajského soudu zasahovat a navíc byly jeho zájmy hájeny jeho právním zástupcem. Druhá námitka směřující proti postupu krajského soudu je pak opřena o to, že rozhodnutí žalovaného nezrušil, přestože v něm zjistil skutková pochybení a rozpory. Zde je třeba uvést na pravou míru, že se podle rozsudku krajského soudu jednalo o jediné pochybení, a sice o nedostatečné vypořádání se prvostupňového orgánu s výpověďmi stěžovatelových rodinných příslušníků,

a tento nedostatek byl napraven již v rozhodnutí žalovaného, nebyl tedy důvod, aby jej opakovaně napravoval i krajský soud. Takový postup byl plně v souladu s logikou a hospodárností řízení, které zde nejsou floskulami, jak se domnívá stěžovatel, ale dostatečnými důvody k tomu, aby nebylo krajským soudem rušeno správné a se zákonem souladné rozhodnutí druhostupňové, které drobný nedostatek rozhodnutí prvostupňového, nemající žádný dopad na správnost jeho výroku, nepřevzalo, ale napravilo.

Závěrečná stěžovatelova právní námitka směřuje proti názoru krajského soudu i žalovaného, že služební funkcionář může vést o přestupku policisty dvě oddělená řízení, jež mohou skončit s odlišnými výsledky. S tímto názorem o nezávislosti těchto dvou řízení se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a to jednak na základě své vlastní dosavadní judikatury a jednak na základě systematického výkladu vztahu zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky a zákona o přestupcích.

K řešení problému se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. 2 As 74/2003 (publ. pod č. 585/2005 Sb. NSS), kde uvedl: *„Z žádného ustanovení zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ani z jiného zákona nevyplývá, že by propuštění ze služebního poměru nebylo možné poté, co za stejný skutek (stejně jednání) byl policistovi uložen kázeňský trest.“*

Situace, kdy služebně nadřízený funkcionář může v případě, že se příslušník Policie ČR dopustí protiprávního jednání určitého druhu a intenzity, rozhodovat jak o uložení kázeňského trestu, tak o jeho propuštění ze služebního poměru, přičemž se jedná o řízení na sobě navzájem nezávislá; je důsledkem toho, že se v rukách služebních funkcionářů sbíhají dvě odlišné a relativně nezávislé pravomoci.

Za prvé se jedná o pravomoc rozhodovat o sankcích za jednání, které má znaky přestupku, ve smyslu zákona o přestupcích. Zde jedná služební funkcionář v zájmu toho, sankcionovat policistu jako občana, který se dopustil jednání, které má znaky přestupku a za které jsou občané obvykle postihováni právě podle zákona o přestupcích. Právě policisté a některé další kategorie osob jsou však mocí § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích vyloučeni z procesní působnosti tohoto zákona a pravomoc k jejich potrestání za protiprávní, a tedy proti zájmům společnosti směřující, čin je svěřena jejich služebním funkcionářům, kteří tyto skutky stíhají podle § 32 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky a ukládají kázeňské tresty podle jeho § 33, čímž trestají to, čím se policista provinil proti společnosti.

Za druhé se jedná o pravomoc rozhodovat o propuštění ze služebního poměru, která je služebnímu funkcionáři svěřena ustanovením § 106 zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Zde služební funkcionář vystupuje v roli nadřízeného, který hájí zájem policie (a pouze zprostředkovaně tedy zájem společnosti), aby její součástí nadále nebyli ti příslušníci, kteří se dopustí protiprávního, či jinak závažného a služební přísahu porušujícího jednání ve smyslu § 106 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

Tato dvě řízení tedy nelze směřovat, tím méně pak upustit od některého z nich s odůvodněním, že probíhá řízení druhé. Kdyby takto služební funkcionář v případě, jako je případ nyní posuzovaný, tedy případ přestupku proti majetku, provedl pouze řízení o kázeňském přestupku, ponechával by v Policii ČR člověka, který znevažil ochranu soukromého vlastnictví a ve chvíli, kdy byl při této zavrženíhodné činnosti v opilosti přistižen, pokusil se z místa činu utéct a zahladit stopy, navíc se zjevným použitím svých

policejních znalostí, přičemž způsobil škodu mnohanásobně větší, než byla škoda způsobená jeho pokusem o odcizení motorové nafty. Kdyby naopak provedl pouze řízení o propuštění ze služebního poměru, znamenalo by to, že mají příslušníci Policie ČR jakousi imunitu proti přestupkovému řízení, neboť v situaci, kdy by byl každý jiný občan sankcionován za spáchaný přestupek, typicky pokutou, by oni za jeho spáchání takovým způsobem potrestáni nebyli. Taková imunita jim však zákonem přiznána není, když jejich deliktní odpovědnost není ustanovením § 10 zákona o přestupcích vyloučena, pouze je uložení sankce za její naplnění svěřeno jinému subjektu, než u ostatních občanů. Ani jeden z těchto přístupů by tedy nebyl ani spravedlivý, ani souladný se zákonem a je zcela v pořádku, že orgány stěžovateli služebně nadřízené posoudily stěžovatelův výše popsáný nemravný a protiprávní čin v obou svých zákonem daných rolích a ve snaze chránit jak společnost, tak čistotu Policie ČR stěžovatele potrestaly v obou těchto nezávislých řízeních.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by byla v posuzovaném případě dána vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech a byla s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Policii ČR, správě Jihomoravského kraje náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu